

DHAMMAPADA

TIPITAKA TEOS
Tlk Linnart Mäll

XI VANADUS

146. Miks nüüd naer? Miks rõõm, kui tuli löömab kõikjal? Miks ei otsi te valgust, kes te pimedusega löödud olete?

147. Heida pilk sellele ehitud kujule, tükkidest koosnevale, haigele, haavu täis kerele, milles on nii palju püsimatuid ebakindlaid kavatsusi.

148. Kulunud on see häviv kuju, kus pesitsevad haigused. See kõdunev kere laguneb, sest elu lõpp on surm.

149. Nagu sügisel laiali puistatud kõrvitsad lebavad maas need pleekinud luud. Mis rõõm on neid vaadata?

150. See linn on tehtud kontidest ning krohvitud liha ja verega. Selles on peidus vanadus ja surm, ülbus ja silmakirjalikkus.

151. Isegi kuningate kaunid tõllad kuluvad. Niisamuti liigub keha vanadusele vastu. Üllaste Seadmus aga ei vanane, sest üllad õpetavad seda väärilistele.

152. Väheõppinud inimene vananeb nagu härg. Liha kasvab, mõistmisvõime aga ei kasva.

153. Ma olen palju sünde sansaaras ringi hulkunud, otsinud ja mitte leidnud selle maja ehitajat. Kannatusrikas on ikka ja jälle sündida.

154. Majaehitaja, ma olen su ära tundnud! Enam sa ei ehita maja! Kõik talad on pooleks murtud, katusehari on kildudeks tambitud. Mu meel, mis harutas kokkupandu lahti, on janudest jagu saanud.

155. Kes ei ole kasinalt elanud või noorest peale varandust kogunud, need hukuvad nagu vanad haigrud kalatühjas tiigis.

156. Kes ei ole kasinalt elanud või noorest peale varandust kogunud, need lamavad nagu murtud nooled, ohatas taga möödunut.